

Arrest

nr. 320 427 van 21 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 24 mei 2021, dient op 25 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 24 januari 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 19 augustus 2022.

1.3. Op 29 november 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 30 november 2022 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [N.K.S.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1361 (Gregoriaanse kalender: 1982 – 1983). U bent Pashtoun van origine en soennitisch moslim. U bent afkomstig van het dorp Dagiser, district Shegal, provincie Kunar. U bent ongeveer twintig jaar geleden getrouwd met [H.]. Samen hebben jullie zeven kinderen tussen de drie en zestien jaar. In Afghanistan woonde u bij uw ouders in, samen met uw eigen gezin en het gezin van uw broer. U heeft ook drie zussen, twee van hen wonen in Afghanistan en de oudste zus woont in België. U bent tot de vijfde graad naar school gegaan en werkte gedurende 20 jaar als taxichauffeur. Uw familie had ongeveer 20 à 25 jerib grond en u hielp ook mee met het bewerken van deze gronden. Tijdens de eerste maand van 1397 (Gregoriaanse kalender: maart/april 2018) begon u voor de grenspolitie te werken door hen eten te brengen. U heeft deze job vier à vierenhalf maanden uitgevoerd.

Op een bepaald moment ontving u een dreigbrief van de taliban. U nam deze brief niet serieus en besloot uw werk verder te doen. Vier à vijf dagen na het ontvangen van deze brief was er een incident tijdens uw rit naar de grenspolitie. Er stonden twee mensen op de weg die hun gezicht bedekten en u zeiden dat u moest stoppen. U besloot de auto niet te stoppen omdat u begreep dat ze u wilden doden en ze begonnen daarop op u te schieten. Tijdens deze schietpartij werd uw band leeggeschoten waardoor de auto van de baan geraakte. U verliet de auto en op dat moment arriveerde het nationale leger op de site. U kreeg medische hulp en de anderen van het leger begonnen de twee personen te beschieten vanuit hun leger tank. U werd door het leger naar het districtscentrum van Shegal gebracht en daar controleerden ze uw identiteit bij de grenspolitie die deze informatie bevestigde.

Uw vader vertelde u achteraf dat ze een dreigbrief kregen dat u aangevallen was door hen. Hij zei u dat het niet veilig was om terug te keren naar uw huis en dat u naar uw schoonfamilie in de hoofdstad van de provincie moest vluchten. U verbleef daar 20 dagen tot een maand en besloot daarna om, samen met uw vaders neef die ook problemen had, het land te verlaten. U verliet Afghanistan in de vijfde maand van 1397 (Gregoriaanse kalender: juli/augustus 2018) en u was ongeveer drie jaar onderweg. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Bosnië-Herzegovina, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u op 24 mei 2021 toekwam. Daags nadien diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Afghanistan kwam de taliban nog 3 à 4 keer bij uw huis langs op zoek naar u, maar omdat er enkel kinderen woonden deden ze niets. Daarna stopten ze met u te zoeken, maar na de val van de overheid kwamen ze opnieuw 3 à 4 keer langs om het huis te doorzoeken. Een jaar na uw vertrek uit Afghanistan besloot uw broer het Afghaanse nationale leger te vervoegen. Meteen na de machtsovername door de taliban heeft uw broer het land verlaten. Zijn vrouw en kinderen wonen nog steeds in Afghanistan, maar aangezien niemand op de hoogte was van zijn job heeft uw familie hieromtrent geen problemen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen te hebben met de taliban omwille van uw functie als leverancier van voedsel voor de grenspolitie.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u kopieën neer van volgende documenten: uw taskara, een dreigbrief van de taliban, twee werkdocumenten en een papier met de leeftijden van uw gezinsleden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

*Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen te hebben met de taliban omwille van uw vroegere functie als leverancier van voedsel voor de grenspolitie. **Uw verklaringen bevatten echter incoherenties, tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden die de interne logica van uw relaas dermate aantasten dat uw asielrelaas niet aannemelijk wordt bevonden.***

Ten eerste legt u vreemde verklaringen af omtrent de dreigbrief die u ontving van de taliban. Vooreerst dient hier de vraag gesteld te worden hoe de taliban te weten kwam dat u deze job uitvoerde. U voerde deze job namelijk nog maar een aantal maanden uit en volgens uw verklaringen waren zelfs uw ooms niet op

de hoogte hiervan. Enkel uw neef die u aan deze job hielp was op de hoogte, maar hij deelde dit volgens uw verklaringen met niemand (CGVS, p. 9, 14). Toch werd er op een bepaald moment een dreigbrief afgeleverd aan de moellah van de moskee (CGVS, p. 17). Volgens uw verklaringen stond in deze dreigbrief dat de taliban op de hoogte was dat u met de overheid samenwerkte en dat u gedood zou worden indien u zich niet presenteerde aan hun militaire commissie (CGVS, p. 17). Volgens uw initiële verklaringen zag u dit niet als een serieus probleem en bleef u uw werk uitvoeren zoals gewoonlijk (CGVS, p. 9, 12). Het is echter erg ongeloofwaardig dat u deze dreigbrief niet serieus zou nemen. Uw neef had u aan het begin van deze job namelijk al gewaarschuwd over de gevaren die met deze job gepaard gingen (CGVS, p. 14). Het lijkt, met oog op de situatie waarin u zich bevond, dus een zeer gevaarlijke en onverantwoorde beslissing om helemaal geen gehoor aan deze brief te geven.

Ook legt u **vreemde verklaringen af over de reactie van uw vader op deze dreigbrief**. U verklaart dat uw vader u niet toeliet om zich bij de taliban te presenteren omdat: 'als je je presenteert of als je je niet presenteert, ze gaan je sowieso doden. Dus we zullen zien wat er gebeurt. Dus blijf verder doen met je werk' (CGVS, p. 17). Het is heel vreemd dat uw vader zou aangeven dat de taliban u sowieso zal vermoorden, om u dan gewoon verder naar uw werk te sturen.

Hiermee samenhangend is het **opvallend dat u later in het persoonlijk onderhoud uw verklaringen aanpaste**. Naar het einde van het persoonlijk onderhoud geeft u namelijk aan dat u de dreigbrief aan de commandant toonde en dat er afgesproken werd dat u de job nog 10 à 15 dagen zou uitvoeren zodat ze een andere chauffeur zouden kunnen vinden. U geeft zelfs aan dat u begreep dat dit een risico was (CGVS, p. 17). Dit impliceert echter dat u de dreigbrief wel degelijk serieus nam en dat u zelfs bepaalde maatregelen trof. Dit is echter dermate verschillend van wat u eerder verklaarde, dat hier weinig geloof aan gehecht kan worden. Het lijkt er hier eerder op dat u uw asielrelaas aanpast naarmate het persoonlijk onderhoud vordert.

Ten slotte wenst het CGVS hier te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de **hoge corruptiegraad** in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten bovendien te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Aangezien het hier bovendien over een kopie gaat, kan geconcludeerd worden dat de dreigbrief een heel lage bewijskracht heeft.

Ten tweede zijn er ook vreemde elementen te bemerken bij uw verklaringen omtrent het incident met de taliban dat u meemaakte. Vooreerst dient hier opgemerkt te worden dat het aan de hand van uw verklaringen helemaal **niet duidelijk is of u het doelwit was** van de aanval door de taliban op de weg. U geeft hieromtrent zelf aan dat u niet wist wat er aan de hand was, maar dat u een paar dagen voordien een brief kreeg (CGVS, p. 18). Volgens uw verklaringen gebeurde dit incident bovendien **dicht bij een controlepost van het leger**. U geeft namelijk aan dat het nationale leger bijna meteen op de site van het incident arriveerde (CGVS, p. 12). Het is vreemd dat de taliban het risico zou nemen om daar dan een aanval te plegen, wetende dat het leger zo dichtbij was en makkelijk zou kunnen tussenkomen.

Ten derde zijn er ook vreemde elementen en tegenstrijdigheden te bemerken in uw verklaringen omtrent de reactie van de taliban die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraven. Vooreerst legt u **verschillende verklaringen af omtrent de reactie van de taliban na de machtsovername**. Tijdens uw interview op DVZ gaf u aan dat de taliban uw huis tweemaal doorzocht sinds ze aan de macht kwamen (CGVS vragenlijst, punt 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u initieel hetzelfde aan en zei u dat er na de val van de overheid 2 à 3 keer mensen bij u thuis langskwamen (CGVS, p. 11). Echter, later tijdens het persoonlijk onderhoud spreekt u dan plots over 3 à 4 keer (CGVS, p. 19). Het lijkt er hier dus op dat u uw asielrelaas aandikt naarmate het persoonlijk onderhoud op het CGVS loopt. U legt ook over het **tijdsverloop tussen de brief en het incident** verschillende verklaringen af. Zo gaf u op DVZ aan dat u twee dagen na het ontvangen van de brief aangevallen werd door gewapende mensen (CGVS vragenlijst, punt 5). Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS spreekt u van vier of vijf dagen na het ontvangen van de brief (CGVS, p. 12-13). Het is merkwaardig dat u verschillende verklaringen aflegt over deze elementen, wat vragen doet rijzen over de geloofwaardigheid hiervan.

Daarnaast is het vreemd dat de taliban, **drie jaar na de feiten** (i.e., na de val van de overheid), nog energie zou steken in het vinden van iemand met een dergelijk lage functie, die bovendien niet officieel voor de overheid werkte. Volgens uw verklaringen kwamen er bovendien 8 à 10 mensen langs, wat een overmatig en onnodig machtsvertoon lijkt (CGVS, p. 19). Bovendien geeft u aan dat ze zichzelf bedekken zodat ze niet herkend kunnen worden, maar aangezien de taliban de macht in handen heeft, lijkt ook dat een overbodige maatregel.

Hiermee samenhangend wenst het CGVS ook nog in te gaan **op uw beweerd profiel als leverancier voor de grenspolitie**. Zo is het moeilijk te begrijpen waarom u ervoor zou kiezen om deze job uit te voeren. Enerzijds werkte u volgens uw verklaringen reeds twintig jaar als taxichauffeur, wat impliceert dat u een vrij

stabiele job had (CGVS, p. 9). Anderzijds wist u dat het uitvoeren van deze job een significant risico voor u zou inhouden. Uw neef wees u namelijk op het feit dat er veel incidenten gebeurden en dat mensen met deze job gedood werden (CGVS, p. 14). Bovendien gaf u ook aan dat de taliban 's nachts de controle over uw regio had en er dagelijks gevechten waren (CGVS, p. 11). U verklaart dat u voor deze job koos omdat u uw familie financieel moest ondersteunen en u geen andere optie had (CGVS, p. 9-10, 14). Dit strookt echter niet met uw eerdere verklaring dat u reeds twintig jaar als taxichauffeur werkte en u dus wel degelijk inkomsten had. Bovendien had uw familie ook 20 à 25 jerib landbouwgrond als eigendom en baatte uw broer tevens een winkel uit (CGVS, p. 9-10). Uw familie leek dus in een redelijk gezonde economische situatie te zitten, waardoor het moeilijk te begrijpen is waarom u voor een dermate risicovolle job zou kiezen.

Zelfs als u effectief de job van leverancier uitgeoefend heeft, dient op het volgende gewezen te worden. U geeft aan dat de taliban na de machtsvername veel aandacht besteedde aan mensen die voor de vorige overheid werkten omdat zij door hen familieleden verloren (CGVS, p. 19). Er dient hierbij opgemerkt te worden dat u, volgens uw eigen verklaringen, niet officieel voor de grenspolitie werkte (CGVS, p. 8) en dat u enkel contact had met de kok van de grenspolitie (CGVS, p. 16). Bovendien heeft u, ondanks uw beweerde contractuele connectie met de Afghaanse autoriteiten, geen concreet militair of politieel profiel. U was geen soldaat of politieagent in Afghanistan. U heeft nooit de wapens opgenomen en actief de taliban bestreden, maar bracht enkel voedsel naar de grenspolitie. Het leveren van voedsel aan de autoriteiten is niet van dezelfde aard als het leveren van wapens of deelnemen aan gevechten tegen de taliban. Er is bij u bijgevolg geen sprake van een militair of priorair risicoprofiel aangezien u de taliban nooit actief heeft bestreden. Aangezien u uw persoonlijke problemen met de taliban ook niet aannemelijk weet te maken (cfr. supra), wordt uw vrees voor vervolging door de taliban binnen de actuele situatie van Afghanistan ongegrond geacht.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u kopieën indient van **twee werkdocumenten** in verband met uw beweerde job voor de grenspolitie. Deze documenten slagen er echter niet in bovenstaande appreciatie te veranderen, aangezien deze geen bewijswaarde hebben met betrekking tot de vermeende vervolgingsfeiten. Ze slagen er hoogstens in om een begin van bewijs te leveren in verband met uw job als leverancier. Het CGVS wenst hier echter te wijzen op het feit dat allerhande documenten wegens de **hoge corruptiegraad** in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten bovendien te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Aangezien het hier bovendien over kopieën gaat die makkelijk bewerkt kunnen worden door middel van knip-en plakwerk, kan geconcludeerd worden dat de documenten een heel lage bewijskracht hebben.

Ter volledigheid wenst het CGVS nog in te gaan op een aantal zaken. Vooreerst haalde u tijdens het persoonlijk onderhoud ook **verschillende familieleden aan die voor de vroegere overheid gewerkt zouden hebben**. U verklaart enerzijds dat uw broer een jaar na uw vertrek uit Afghanistan startte met werken bij het Afghaanse leger en anderzijds dat verschillende **neven** van u bij het leger gewerkt hebben (CGVS, p. 10-11). Over uw broer zegt u expliciet: 'Na de val, meteen verliet hij het land, dus er was geen probleem door zijn job bij de familie want niemand wist over zijn job' (CGVS, p. 11). Er dient hierbij opgemerkt te worden dat u op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS expliciet gewezen werd op het feit dat u na het persoonlijk onderhoud nog foto's en/of documenten omtrent de job van uw broer kon doorsturen (CGVS, p. 19). U gaf hieraan geen gehoor. Over uw neven bij het leger dient gesteld te worden dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS expliciet aangaf dat u vóór de dreigbrief nog nooit eerder problemen met de taliban kende. Enkel eenmalig omdat u uzelf geschoren had tikten ze u op de vingers hieromtrent (CGVS, p. 17). Hieruit kan afgeleid worden dat u omtrent de profielen van uw neven bij het leger eerder nooit problemen met de taliban had. Bovendien dient ook hier opgemerkt te worden dat u de profielen van uw neven op geen enkele manier staft met foto's en/of documenten. Er kan dus gesteld worden dat u de profielen van uw familieleden dus geenszins aannemelijk maakt. Bovendien geeft u duidelijk aan nooit problemen gehad te hebben omwille van deze profielen en daarnaast haalt u ook geen elementen aan waaruit blijkt dat u bij terugkeer alsnog problemen zou kennen omwille van deze profielen. U verklaarde dat uw vaders neef, [A.W.S.], die samen met u Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban gerelateerd aan zijn jarenlange job bij het leger, en twee neven van u, [S.M.S.] en [S.S.], in België erkend werden als vluchteling (CGVS, p. 7-8, 11). Er dient echter op gewezen te worden dat elk verzoek om internationale bescherming naar eigen merites beoordeeld en bekeken dient te worden. De erkenning van een familielid wijst er niet automatisch op dat u erkend dient te worden als vluchteling.

Daarnaast heeft uw advocaat na het ontvangen van het gehoorverslag nog enkele **correcties bij de notities** overgemaakt. Echter, deze opmerkingen hebben geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.

Ten slotte kunnen de door u neergelegde **documenten** bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara en het papier met de geboortedata van uw gezinsleden vormen hoogstens een begin van bewijs van uw

identiteit en familieband, maar kunnen uw asielrelaas niet ondersteunen. De dreigbrief van de taliban en de twee werkdocumenten werden hierboven inhoudelijk al besproken.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld..

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus**

Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf,
EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA

rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij

terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat hij uiteraard niet kon weten hoe de taliban op de hoogte zijn gekomen van zijn werk als leverancier van eten aan de grenspolitie, maar dat het een feit is dat zij hiervan op de hoogte gesteld werden en hij hierdoor werd bedreigd. Hij acht het onredelijk dat van hem verwacht wordt te weten hoe de taliban te werk is gegaan om die informatie te vergaren. Hij legt uit dat het geen optie was om zich bij de taliban te presenteren en dat zijn vader dit ook wist omdat, ongeacht of hij zou stoppen met zijn werkzaamheden, zijn loutere tewerkstelling voor de overheid voldoende was om hem te viseren.

Hij begrijpt niet wat er tegenstrijdig zou zijn aan zijn verklaringen, nu hij steeds gezegd heeft dat hij zijn commandant inlichtte over de dreigbrief en hem ook zei dat ze een andere chauffeur moesten zoeken, maar dat hij in tussentijd wel bleef werken.

Volgens hem betekent de corruptie in Afghanistan niet dat zijn documenten vervalst zijn. Hij voegt hierbij toe dat hij heeft verklaard welke documenten hij heeft verkregen.

Hij herhaalt dat hij het slachtoffer is geweest van een aanslag in de buurt van de controlepost en dat hij niet met zekerheid kan zeggen dat die aanslag (alleen) tegen hem gericht was, daar hij hieromtrent geen tekst en uitleg over heeft gekregen van de taliban.

Met betrekking tot de bezoeken van de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan moest hij zich baseren op datgene wat hem werd verteld, waardoor hij niet met zekerheid kan zeggen hoe vaak zijn huis doorzocht werd. Omdat het een traumatische ervaring was, weet hij evenmin hoeveel dagen er zaten tussen het ontvangen van de dreigbrief en de aanslag. Hij voegt in dit verband toe dat hij in de tussentijd ook bijzonder veel meegemaakt heeft, dat hij zijn gezin heeft moeten achterlaten en hij onmenselijk veel stress en zorgen heeft sinds de machtsovername van de taliban. De commissaris-generaal stelt volgens hem onredelijke eisen en toont geen begrip en inlevingsvermogen in zijn situatie.

Hij benadrukt dat hij wel degelijk een essentiële rol had, namelijk het voorzien van de soldaten van voedsel waardoor het volgens hem voor zich spreekt dat hij geïdoleerd werd en dat hij ook gezocht wordt na de val van de regering. Zijn rol als leverancier wordt ten onrechte geminimaliseerd door de commissaris-generaal.

Vervolgens voert hij aan dat geen rekening gehouden werd met zijn kwetsbaar en specifiek profiel als een verwesterde jonge man en wijst erop dat de machtsovername een nieuw element uitmaakt, waarvoor hij zich beroept op 's Raads arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

Verzoeker betoogt dat het onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan, dat de situatie er drastisch veranderd is en dat hij zich nergens op een veilige manier kan vestigen. Hij wijst erop dat Afghanen, die bepaalde tijd in het buitenland gewoond hebben, beschouwd worden als verwesterd en het risico lopen om bedreigd, afgeperst en gefolterd te worden door de taliban. Daarnaast wijst hij op het reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling omwille van het talibanregime en kaart hij de precare en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan aan die sinds augustus 2021 verergerd is.

Volgens hem stelt de commissaris-generaal de situatie er te rooskleurig voor, daar uit verschillende objectieve rapporten blijkt dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het talibanbewind en dat de *UN High Commissioner for Human Rights* haar bezorgdheid uitte op de *Special Session of UN Human Rights Council*. Vervolgens stelt hij dat het rapport van de *Danish Immigration Service* de impact van het geweld op de burgers tijdens de overname in kaart brengt en dat verschillende internationale organisaties aangeven dat de mensenrechten er geschonden worden. Hij verwijt de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig tewerk te zijn gegaan.

Hij benadrukt zijn profiel en stelt bijna twee jaar in België te verblijven en volledig verwesterd te zijn. Hij verwijst in dit verband naar een verslag van het UNHCR waaruit blijkt dat de situatie voor personen die als verwesterd beschouwd worden erg gevaarlijk geworden is. Voorts verwijst hij naar rechtspraak van de Raad van 31 maart 2022 en van 27 november 2020 en naar een rapport van Nansen van oktober 2021. Er kan volgens hem geen enkele twijfel over bestaan dat hij verwesterd is.

De commissaris-generaal kan volgens hem bezwaarlijk beweren dat hij kan terugkeren naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgend nieuw stuk:

- NANSSEN Note, 3-21, Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek (oktober 2021).

3.2. Op 5 december 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA *Afghanistan Security Situation* van augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus* van januari 2022;
- EUAA *Afghanistan - Country Focus* van december 2023;
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van augustus 2022;
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City* van augustus 2020;
- EUAA *Afghanistan Targeting of individuals* van augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan* van juni 2023;
- COI *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023;
- EUAA *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van november 2024.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij de volgende nieuwe stukken voegt:

- Foto's van zijn zuster, schoonbroer, neven en nichtjes, regelmatig in België;
- Foto van verzoekers zoon in het ziekenhuis naar aanleiding van een val;
- Foto's van verzoekers dochter in het ziekenhuis: psychische problemen.

Hij maakt eveneens melding van volgende nieuwe stukken, waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

- UNAMA, "*De facto authorities' moral oversight in Afghanistan: impacts on human rights*", juli 2024;
- Amnesty, "*Afghanistan: New UN Report stresses urgent need for taliban to roll back on moral policing*", 10 juli 2024 ;
- CNN, "*No music, no Western-style haircuts: UN report details life in Afghanistan under Taliban's moral enforcers*", 10 juli 2024 ;
- UNAMA, "*Over 23 million Afghans in dire need of humanitarian aid: UNAMA report*", 6 mei 2024;
- Ariana News, "*UNAMA's criticism of Afghanistan's morality ministry 'unfounded', says IEA*", 10 juli 2024;
- Forbes, "*Taliban's Legacy: Gender Apartheid, Genocide And Gross Violations*", 12 augustus 2024;
- AP News, "*The Taliban have ruled Afghanistan for 3 years. Here are 5 things to know*", 14 augustus 2024;
- Human Rights Watch, "*Afghanistan: Taliban Tighten Grip 3 Years into Rule*", 11 augustus 2024;
- Freedom House, "*Afghanistan: Freedom in the World 2024 Country Report*";
- OCHA, "*Afghanistan: The Cost of Inaction*", juni 2024;
- UNHCR, "*UNHCR Dataviz – Returns to Afghanistan*", 28 mei 2024;
- UNAMA, "*Statement from Special Representative of the Secretary-General and head of UNAMA*", 25 augustus 2024;
- UNOCHA, "*New morality law further restricts rights in Afghanistan*", 9 oktober 2024 ;

- OHCHR, "New morality law affirms Taliban's regressive agenda, experts call for concerted action", 30 augustus 2024 ;
- UNAMA, "Statement from Special Representative of the Secretary-General and head of UNAMA on International Day of the Girl Child", 11 oktober 2024;
- Human Rights Watch, "UN Rights Council Misses Chance to Advance Justice for Grave Abuses in Afghanistan", 9 oktober 2024;
- OHCHR, "Afghanistan: Comprehensive efforts needed to stop destructive cycle of impunity, says UN expert", 9 september 2024 ;
- Amnesty, "Geneva: UN HRC resolution on Afghanistan fails to deliver an adequate response to the escalating human rights crisis", 10 oktober 2024;
- Amnesty, "Joint Statement by the Alliance for Human Rights in Afghanistan: Need for an Urgent Rethink of International Response to the Human Rights Crisis in Afghanistan", 15 augustus 2024 ;
- RAWA, "Global Security Review – The Coming Disaster in Afghanistan", 7 oktober 2024;
- Amnesty, "No Woman's Land: l'exposition sur l'impossible vie des femmes et des filles en Afghanistan", 22 oktober 2024 ;
- Juriguide, "La Cour de justice de l'UE accorde le droit d'asile à toutes les femmes afghanes", 13 oktober 2024 ;
- La croix, "Droit d'asile : l'ensemble des femmes afghanes susceptibles d'être protégées comme réfugiées", 7 november 2024 ;
- OHCHR, "Amid escalating carnage, broad impunity and trampling of international law, Türk calls on UN General Assembly to invest in human rights", 16 oktober 2024 ;
- OHCHR, "Afghanistan : comprehensive efforts needed to stop destructive cycle of impunity, says UN expert ", 9 september 2024.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet

van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest de taliban omwille van zijn tewerkstelling als leverancier van voedsel voor de grenspolitie.

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat hij verschillende onaannemelijke, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

I) Verzoeker legt vreemde verklaringen af omtrent de dreigbrief van de taliban omdat (a) het ongeloofwaardig is dat verzoeker de dreigbrief niet serieus zou nemen en hij niet kan verklaren hoe de taliban te weten kwamen dat hij die job uitvoerde; (b) hij vreemde verklaringen aflegt over de reactie van zijn vader op die dreigbrief, waar die hem aanraadt zich niet bij de taliban te presenteren en verder te doen met zijn werk; (c) hij zijn verklaringen hieromtrent heeft aangepast en aangeeft de dreigbrief getoond te hebben aan de commandant, waaruit blijkt dat hij die dreigbrief wel degelijk serieus nam; (d) de bewijskracht van de dreigbrief heel laag is gezien de hoge corruptiegraad in Afghanistan en het een kopie betreft;

II) Er zijn vreemde elementen met betrekking tot het incident met de taliban nu (a) het niet duidelijk is of verzoeker het doelwit was van de aanval en (b) het vreemd is dat de taliban het risico zouden nemen om een aanval te plegen dicht bij een controlepost van het leger;

III) Verzoekers verklaringen over de reactie van de taliban bevatten tegenstrijdigheden over (a) het aantal keren dat de taliban na de machtsovername bij zijn huis zijn langsgekomen, nu hij bij de DVZ verklaart dat zijn huis door de taliban tweemaal doorzocht werd sinds de machtsovername, terwijl hij bij het CGVS initieel aanvoert dat dit twee à drie keer was om vervolgens te spreken over drie à vier keer; (b) het tijdsverloop tussen de brief en het incident, waar hij bij de DVZ aangeeft dat het twee dagen was, om bij het CGVS te spreken van vier of vijf dagen; en het is daarnaast vreemd dat (c) de taliban drie jaar na de feiten nog energie zouden steken in het vinden van iemand met een dergelijk lage functie, die bovendien niet officieel voor de overheid werkte, te meer nu volgens verzoeker acht à tien mensen langskwamen, wat een overmatig en onnodig machtsvertoon lijkt;

IV) Met betrekking tot zijn beweerde profiel als leverancier voor de grenspolitie wordt opgemerkt dat (a) het moeilijk te begrijpen is waarom hij ervoor zou kiezen dergelijk job uit te oefenen en (b) zelfs indien hij die job uitgeoefend heeft, erop gewezen wordt dat er geen sprake is van een militair of prioritair risicoprofiel, aangezien hij de taliban nooit actief heeft bestreden, hij niet officieel voor de grenspolitie werkte en enkel en alleen voedsel bracht naar de grenspolitie; (c) de twee werkdocumenten geen bewijswaarde hebben en hoogstens een begin van bewijs leveren in verband met zijn job als leverancier;

V) De erkenning van een familielid wijst er niet automatisch op dat verzoeker erkend dient te worden als vluchteling;

VI) De gemaakte opmerkingen ter correctie bij de notities van het persoonlijk onderhoud hebben geen betrekking op de argumenten uit de bestreden beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS niet wijzigen;

VII) De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen nu (a) zijn taskara en het papier van de geboortedata van zijn gezinsleden hoogstens een begin van bewijs vormen van zijn identiteit en familieband, maar zijn relaas niet kunnen ondersteunen en (b) de dreigbrief van de taliban en de twee werkdocumenten inhoudelijk al hierboven besproken werden;

VIII) Een loutere verwijzing naar een verwestering omwille van een verblijf in Europa volstaat niet, nu een vrees voor vervolging geïndividualiseerd en geconcretiseerd dient te worden en verzoeker geen informatie dienaangaande bijbrengt.

4.3.3. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele concrete poging om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan hem toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, wat hij echter in het geheel niet doet. Verzoeker betwist de motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vluchtrelaas geenszins, laat staan dat hij ze ontkracht of weerlegt, zodat ze onverminderd overeind blijven en integraal worden overgenomen.

4.3.3.1. Vooreerst dient nader ingegaan te worden op de aard van verzoekers tewerkstelling. Verzoeker verklaart gedurende vier à vijf maanden voedsel te hebben gebracht naar de grenspolitie en legt uit dat hij niet aangenomen werd door de grenspolitie zelf en geen officiële job had bij een overheidsorganisatie, maar dat hij tewerkgesteld was bij een ‘contractor’ om ‘supplies’ naar de grenspolitie te brengen. De grenspolitie betaalt dan iedere maand die contractor, die op zijn beurt verzoekers salaris betaalt (NPO, p. 8 en 14). Verzoeker legt ter staving van zijn tewerkstelling twee werkdocumenten neer, zijnde een bevestiging van het politiehooftkwartier dat hij een contract had om vlees en groenten te leveren aan de grenspolitie en een bevestiging van het “*Afghan Nabi Logistic Company*” dat hij bij hen gewerkt heeft (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3).

Uit verzoekers verklaringen en documenten omtrent zijn tewerkstelling, blijkt aldus niet dat hij valt onder een bepaald risicoprofiel zoals omschreven in de recente landeninformatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt. Hoewel uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat leden van de veiligheidsdiensten van de voormalige regering, zoals de Afghaanse politiediensten en het leger, te maken kunnen krijgen met daden van vervolging en dat er ook gevallen gemeld zijn van niet-vechtend personeel dat werd vastgehouden en gedood, blijkt uit de vaststellingen aangaande de aard van verzoekers werkzaamheden niet dat hij beschouwd kan worden als een rechtstreeks personeelslid van één van de voormalige veiligheidsdiensten. Ook meer algemeen gekeken, bij de individuele beoordeling van het risico op vervolging voor ambtenaren en andere personeelsleden van de voormalige regering, waarbij ook melding gemaakt wordt van chauffeurs en bodyguards, moet rekening gehouden worden met de instelling waarbij zij in dienst waren, hun rol en hun functies (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 29-30, 33; EUAA, *Country Focus: Afghanistan*, november 2024, p. 89). Gelet op voorgaande en rekening houdend met zijn concrete rol en functie, zijn er geen elementen voorhanden die nopen te besluiten dat de tewerkstelling op zich volstaat om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd. Door louter op te werpen dat de commissaris-generaal zijn rol als leverancier van voedsel voor de soldaten probeert te minimaliseren, maakt hij het tegendeel alleszins niet aannemelijk.

4.3.3.2. Vervolgens maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij persoonlijk gevisieerd werd door de taliban, nu zijn verklaringen omtrent het incident dat de aanleiding zou zijn geweest voor zijn vlucht uit Afghanistan niet geloofwaardig wordt bevonden.

Ten eerste maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij effectief een dreigbrief van de taliban ontvangen heeft omwille van zijn werkzaamheden als chauffeur voor de grenspolitie. Het is immers niet duidelijk hoe de taliban te weten kwamen dat hij vlees en groenten vervoerde voor de grenspolitie, gezien hij deze werkzaamheden nog maar vierenhalf maanden uitvoerde en hij verklaart dat zijn neef, die hem aan deze job geholpen heeft, de enige was die hier vóór het ontvangen van de dreigbrief weet van had. Hij voegt uitdrukkelijk toe dat zijn neef deze informatie met niemand deelde (NPO, p. 8-10, 13, 14). Hiernaar gevraagd, antwoordt verzoeker dat hij dit niet weet en vermeldt hij enkel dat het mogelijk is dat hij door iemand gezien werd, gezien het bataljon zich dicht bij de bazaar bevond (NPO, p. 18). Dat hij zich slechts baseert op vermoedens, doet, samen met de vaststelling dat hij niet zeker weet dat hij effectief het doelwit van het schietincident was (zie *infra*), ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende vrees voor vervolging. Waar hij meent dat van hem niet verwacht kan worden op de hoogte te zijn van de manier waarop de taliban informatie vergaren, gaat hij eraan voorbij dat van hem wel degelijk verwacht wordt om aannemelijke verklaringen af te leggen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

De geloofwaardigheid van het incident met de dreigbrief wordt verder ondermijnd door zijn wisselende verklaringen over de manier waarop hij daarmee omging.

Het is vooreerst niet aannemelijk dat hij de bedreigingen niet ernstig zou hebben genomen, dat hij zijn werkzaamheden zou hebben blijven verderzetten (NPO, p. 9, 12) en dat ook zijn vader deze mening deelde. Hij verklaart dat zijn vader hem aanraade om verder te werken en te zien wat er gebeurt, nu het volgens hem toch niet uitmaakte of hij zich bij de taliban ging presenteren of niet omdat ze hem toch zouden doden (NPO, p. 17). Deze achteloze en onvoorzichtige reactie van zowel verzoeker als zijn vader klemmt ten zeerste met de ernst van de vermeende doodsb bedreiging die erin vermeld stond (NPO, p. 17; AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2), alsook met de door verzoeker geschetste context. Niet alleen geeft hij aan dat de taliban ‘s nachts de controle over zijn regio hadden en dat er dagelijks gevechten plaatsvonden (NPO, p. 11), bovendien had zijn neef hem, voordat hij deze werkzaamheden aanvatte, uitdrukkelijk gewaarschuwd voor de risico's en de gevaren die eraan verbonden waren. Hij zou hierbij verwezen hebben naar de vele incidenten die gebeurden en de mensen met deze job die gedood werden

(NPO, p. 14). In het licht van het voorgaande, is het niet ernstig te in het verzoekschrift te stellen dat het niet zou uitmaken of hij nu stopte met zijn werkzaamheden of niet. Dat zij niet de nodige ernst verbonden zouden hebben aan deze dreigbrief en hij gewoon doorging met werken, is dan ook niet aannemelijk. Dit geldt des te meer, nu uit zijn verdere verklaringen blijkt dat hij de ernst van deze bedreigingen wel degelijk inzag, gezien hij de dreigbrief aan zijn commandant toonde en enkel akkoord ging om nog een vijftiental dagen te blijven werken om hem uit de nood te helpen. Hij voegt toe dat dat ieder uur echter als een jaar telde omdat hij begreep dat hij hiermee een groot risico nam (NPO, p. 17). In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt vooropgesteld, wijkt deze latere verklaring af van zijn initiële bewering dat hij de dreigbrief niet erg serieus nam (NPO, p. 9, 12).

Zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd, is de bewijswaarde van deze dreigbrief (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2) overigens relatief, enerzijds omwille van de hoge corruptiegraad en documentenfraude in Afghanistan (AD CGVS, map 6 Landeninfo, stuk 2) en anderzijds omdat het een kopie betreft, die eenvoudig door knip- en plakwerk gemanipuleerd kan worden. Dat de commissaris-generaal de door hem neergelegde dreigbrief zomaar ter zijde heeft geschoven omwille van de hoge corruptiegraad en documentenfraude in Afghanistan (AD CGVS, map 6 Landeninfo, stuk 2), is niet correct nu er wel degelijk een individuele analyse gebeurd is van het document, waarbij er gemotiveerd werd zowel omtrent de inhoud als de bewijswaarde.

Ten tweede maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij het doelwit was van het schietincident op de weg waaraan de talibanleden deelnamen. Hiernaar gevraagd, geeft hij immers aan dat hij niet wist wat er gaande was en verwijst hij enkel naar de brief die hij enkele dagen voordien ontvangen had (NPO, p. 18). Ook blijkt uit zijn verklaringen over de huisbezoeken van de taliban na zijn vertrek niet dat zij ooit verwezen hebben naar een doelgerichte aanval op hem (NPO, p. 11, 19). Het is dan ook niet geloofwaardig dat de taliban een dergelijke actie zouden ondernemen om hem te vermoorden, aangezien hij verklaart dat dit incident zich voordeed niet ver van een controlepost van het leger, waar zich minstens tien à twaalf mensen bevonden en dat het nationale leger *quasi* meteen ter plaatse was (NPO, p. 12, p. 18). Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat de taliban, indien zij over informatie beschikten aangaande verzoekers tewerkstelling, een minder risicovolle manier zouden vinden om hem te confronteren, te meer nu hij geen hoge functie binnen de Afghaanse samenleving of overheid bekleedde die speciale veiligheidsmaatregelen noodzakelijk maakte. Zelfs indien aangenomen wordt dat verzoeker het slachtoffer werd van de taliban, staat aldus geenszins vast dat het doel van de aanslag erin gelegen was om hem te vermoorden en dat hij persoonlijk geviséerd werd. Door louter te stellen dat er voor hem wel een verband is tussen zijn tewerkstelling en de dreigbrief en het schietincident, zonder dat hij dit met concrete bewijzen kan staven of verder kan onderbouwen, slaagt hij er niet in om zijn beweringen aannemelijk te maken.

Voorts wordt er verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het schietincident door verzoekers gebrek aan eenduidige verklaringen. Zo stelt hij bij de DVZ dat hij twee dagen na het ontvangen van de dreigbrief werd aangevallen door gewapende mannen (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 20.01.22, vraag 3.5.), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat hij de dreigbrief ontvangen had vier à vijf dagen vóór hij beschoten werd (NPO, p. 12-13). Dat hij niet consistent is over het moment waarop het schietincident plaatsvond is niet ernstig, te meer nu redelijkerwijze kan worden verwacht dat dit alles toch een ingrijpende gebeurtenis moet zijn geweest, die bij verzoeker een grote indruk moet hebben gelaten. Waar hij stelt dat de gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt dermate traumatisch zijn geweest zodanig dat die van invloed waren op zijn herinneringen, beperkt hij zich tot een loutere bewering, die geen steun vindt noch in zijn verklaringen, noch in stukken uit het rechtsplegingsdossier. Verzoeker legt geen medische of psychologische attesten neer waaruit kan blijken dat hij in de onmogelijkheid was om coherente en consistente verklaringen af te leggen of dat hij omwille van opgelopen trauma's niet in staat was zich bepaalde zaken correct te herinneren.

Tot slot wordt de geloofwaardigheid van verzoekers problemen met de taliban verder ondermijnd door zijn tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen over de gebeurtenissen in Afghanistan na zijn vertrek. Zo legt hij wisselende verklaringen af over de huisbezoeken van de taliban. Hoewel hij de DVZ aangeeft dat de taliban zijn huis nog tweemaal doorzochten na de machtsovername (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 20.01.22, vraag 3.5.) en hij dit initieel bevestigt tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 11), verklaart hij nadien dat de taliban, nadat zij aan de macht kwamen, drie à vier keer langskwamen (NPO, p. 19). Bovendien vermeldt hij voor het eerst dat zij vóór de machtsovername ook drie à vier keer naar zijn huis gekomen waren (*ibid.*). Door in het verzoekschrift te stellen dat hij op de hoogte werd gesteld van de huisbezoeken door anderen, waardoor hij het aantal keer slechts bij benadering heeft aangeduid, is hij niet in staat de pertinente verstellingen van de commissaris-generaal te weerleggen. Hij staat op regelmatige basis in contact met zijn familieleden (NPO, p. 6), waardoor het niet geloofwaardig is dat hij niet exact kan aanduiden hoeveel keer de taliban bij hen binnenvielen.

Bovendien is het gelet op verzoekers lage functie en onrechtstreekse samenwerking met de overheid (zie punt 4.3.3.1.), allerminst aannemelijk dat de taliban zelfs na de machtsovername, en aldus meer dan drie jaar na zijn vertrek uit Afghanistan (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 11.06.21, punt 37), nog actief naar hem op zoek zouden zijn en telkens zouden langskomen met acht à tien personen. (NPO, p. 19). Het betoog in zijn verzoekschrift, dat het niet aan de commissaris-generaal is om te beslissen wat een overmatig

machtsvertoon is van de taliban, doet geen afbreuk aan het onaannemelijk karakter van zijn verklaringen en is niet van die aard voorgaande vaststellingen te weerleggen.

4.3.3.3. De overige door verzoeker neergelegde documenten, zijnde zijn taskara, het papier met de geboortedata van zijn gezinsleden en de twee werkdocumenten (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1, 3, 4) tonen louter zijn identiteit, familieband en tewerkstelling aan, die hier niet ter discussie staat en kunnen aan voorgaande vaststellingen aldus geen afbreuk doen. De foto's van zijn zoon en zijn dochter, die hij neerlegt bij aanvullende nota van 10 december 2024 (stukken 2-3), zijn evenmin van die aard dat zij de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen kunnen herstellen, nu hij geen enkele duiding geeft hoe deze foto's zich verhouden tot zijn vluchtrelaas en bovendien niet met zekerheid kan vastgesteld worden wie of wat erop staat afgebeeld. Alleszins hebben zij slechts relatieve bewijswaarde, gezien dergelijke privé-foto's door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

4.3.3.4. Verzoeker laat de overige terechte en pertinente overwegingen in de bestreden beslissing aangaande de verschillende familieleden die voor de voormalige overheid gewerkt zouden hebben en de familieleden die in België internationale bescherming zouden gekregen hebben, volledig ongemoeid, zodat deze, bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven en integraal overgenomen worden. Door bij zijn aanvullende nota van 10 december 2024 (stuk 1) foto's van de Belgische verblijfskaarten van zijn zus, schoonbroer, neven en nichten te voegen, zonder hieromtrent enige duiding te geven, doet hij geen afbreuk aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden.

4.3.3.4. Waar verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal naliet om zijn situatie grondig te onderzoeken ingevolge de machtsovername door de taliban, kan hij niet gevolgd worden. Hoewel verzoekers verzoek om internationale bescherming dateert van 25 mei 2021, aldus vóór de machtsovername door de taliban, vond zijn persoonlijk onderhoud plaats nadien. Verzoeker had dan ook de mogelijkheid om toen elementen, gelinkt aan de machtsovername door de taliban, kenbaar te maken. Uit de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat de commissaris-generaal op de hoogte is dat politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten. Dit wordt tevens onder de aandacht gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en uitgebreid in de aanvullende nota van de commissaris-generaal.

4.3.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, is voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.3.5. Waar verzoeker erop wijst dat hij bijna twee jaar in België verblijft en bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt.

4.3.5.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. De rol van Akhundzada, als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten, is ondertussen verankerd, hoewel discussie blijft bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijke middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban, als de 'legitieme heersers', verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en zijn inspanningen om seculier onderwijs te bannen toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas, maar de *de facto* autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel, volgens deze expert, niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto* autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto* autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en, anderzijds, de verantwoordelijkheden van en gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod voor mannen van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Voorts bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 24).

De *de facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten, die op sociale media werden gepubliceerd, moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij er soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de *de facto* autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis, wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties. Verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve in Kaboel gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was veel meer aanwezig na de afkondiging van de moraliteitswet (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afgaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, werden op basis van cijfers van het *de facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afgaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden.

(Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto* regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat om door de taliban gecoördineerde acties gaat. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven, al dan niet vrijwillig teruggekeerd zijn naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 44- 45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere anonieme bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een *mullah* over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel het geval kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de

taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024, p. 57-61).

4.3.5.2. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan, op 18 augustus 2018 (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 11.06.21, punt 37), zesendertig jaar oud was en dat hij negenendertig jaar oud was op het moment dat hij in België is aangekomen, zijnde op 24 mei 2021. Verzoeker bevindt zich meer dan zes jaar buiten Afghanistan. Hij heeft heden de leeftijd van tweeënveertig jaar en verblijft inmiddels meer dan drieënhalf jaar in België.

Hoewel verzoeker blijkens de stukken van het rechtsplegingsdossier sedert ongeveer zes jaar niet meer in Afghanistan is geweest, maakt hij het niet *in concreto* aannemelijk dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou kunnen conformeren aan de aldaar heersende normen en waarden waardoor hij zou worden blootgesteld aan een risico op vervolging.

Een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Zijn verblijf in België gedurende meer dan drieënhalf jaar weegt *in casu* geenszins op tegen een verblijf van ten minste zesendertig jaar in Afghanistan. Bovendien beschikt verzoeker over een netwerk in Afghanistan. Hij verklaart dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn echtgenote, hun kinderen en zijn ouders die nog steeds in Afghanistan verblijven (NPO, p. 4-5). Hij heeft tevens verklaard er tot de vijfde graad naar school te zijn geweest en er meer dan twintig jaar gewerkt te hebben (NPO, p. 8-9). Hij toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid, heden niet langer kent en is evenmin in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van aangenomen Belgische of Europese waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad in het kader waarvan hij meent dat dezelfde redenering op hem moet worden toegepast, wordt onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

4.3.5.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet wordt aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofd van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door verzoeker geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.4.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in

Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker in contact staat met zijn familie in Afghanistan (NPO, p. 5-6), waardoor hij thans niet afdoende aannemelijk maakt niet te kunnen terugvallen op enig sociaal netwerk in Afghanistan en hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

4.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, zijn de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij tot de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National*

Resistance Front (hierna: het NRF) en het *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt, voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld, dat zich doorzette in 2022, werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt, is het gevolg van een moeilijke economische situatie en van natuurrampen of een gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: "*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*"). UNHCR rapporteert 733.300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor de provincie Kunar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024. Zijn uitgebreide citaten aangehaald in zijn aanvullende nota van 10 december 2024 en waarvan hij meent dat deze recenter zijn, liggen in lijn met voorgaande analyse en zijn niet van die aard om diezelfde vaststellingen te ontkrachten.

4.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wordt opgemerkt dat de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden aangenomen.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen worden geoordeeld. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO